

ЖЕГА

Отъ жегата главата ми чакъ ще се прѣсне
и, вѣрвай, не мога спокойно да стѣпя . . .
Не грѣе, а хапе проклетото слънце
и въ своята пѣклена жегата ни кѣпе.

Слънчасалъ и потенъ ти чесънъ нагѣвашъ
и тичашъ, подскачашъ по тежка вѣршитба,
и чувствашъ — кръвта ти кипи, та напѣва
и лудо въ стѣнитѣ на жилитѣ шиба.

То само туй слънце отгоре да бѣше,
а, то, сиромаштъ отгдето не пече го
и ти се разстѣпашъ на потъ, като грѣшникъ,
и, сякашъ, на капки покапвашъ отъ жегата.

И бирникътъ днеска на слънце прилича,
когато надъ твоето гумно погледне,
и казватъ, че много по-жарко припича —
отъ него подъ сѣнка не можешъ приседна.

Въ туй време пѣкъ други — щастливи ще кажа —
изъ Варна убиватъ ленивата скука.
Избиратъ съ конкурси царица на плажа,
флиртуватъ и кѣпятъ душата си въ клюка.

Такъвъ е животътъ. Ни ракъ е, ни — риба.
Едни по курорти прѣждосватъ се лѣте,
а други — по жѣтва и тежка вѣршитба
прегѣватъ въ умора и жегата нозетѣ.

И зиме, когато едни се прозѣватъ
и мислятъ нощта си въ кой баръ да прекаратъ,
тебъ мишки се вѣдятъ и гонятъ въ хамбара
и нѣмашъ за ядене даже и плѣва.